

РЕШЕНИЕ

№ 267

гр. София, 12.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела Борисова

Членове: Милен Михайлов
Кристина Гюрова

при участието на секретаря М.А М. ТРАЙКОВА

в присъствието на прокурора Т. Ив. Зл.

като разгледа докладваното от Даниела Борисова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20211100604726 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

Образувано е по протест на прокурор при СРП срещу присъда от 23.06.2021 г. постановена по нохд № 12759/2020 г. по описа на СРС, НО, 6 състав, с която подсъдимия А.С.А. е признат за виновен и осъден по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 313, ал. 1, вр. с чл. 26, ал. 1 НК в това, че на 08.03.2017 г., в град София, в условията на продължавано престъпление, с три деяния, които осъществяват поотделно един и същ състав на едно и също престъпление, извършени през непродължителни периоди от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващите се явяват от обективна и субективна страна продължение на предшестващите, а именно:

На 08.03.2017 г., в гр.София, пред служител на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, потвърдил неистина в писмена декларация, която по силата на закон - чл. 189, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /,... предоставя в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство“/ - се дава пред орган на властта за удостоверяване истинността на някои обстоятелства, а именно: че на 08.11.2014 г., в гр. София, в 23:43 часа, лице, различно от него, управлявало лек автомобил марка „Фолксваген“, модел

„Кади“, рег. № **** - а именно лицето С.А. Ц. управлявала посочения автомобил в това време - когато с това превозно средство било извършено нарушение по Закона за движение по пътищата, установено с автоматизирано техническо средство, санкционирано с електронен фиш серия К № 1067384;

На 08.03.2017 г., в гр. София, пред служител на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, потвърдил неистина в писмена декларация, която по силата на закон - чл. 189, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /,... предоставя в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство“/ - се дава пред орган на властта за удостоверяване истинността на някои обстоятелства, а именно: че на 03.12.2014 г., в гр. София, в 22:39 часа, лице, различно от него, управлявало лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кади“, рег. № **** - а именно лицето С.А. Ц. управлявала посочения автомобил в това време - когато с това превозно средство било извършено нарушение по Закона за движение по пътищата, установено с автоматизирано техническо средство, санкционирано с електронен фиш серия К № 1056394;

На 08.03.2017 г., в гр.София, пред служител на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, потвърдил неистина в писмена декларация, която по силата на закон - чл. 189, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /,... предоставя в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство“/ - се дава пред орган на властта за удостоверяване истинността на някои обстоятелства, а именно: че на 01.11.2016 г., в гр. София, в 14:40 часа, лице, различно от него, управлявало лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кади“, рег. № ****, а именно лицето С.А. Ц. управлявала посочения автомобил в това време - когато с това превозно средство било извършено нарушение по Закона за движение по пътищата, установено с автоматизирано техническо средство, санкционирано с електронен фиш серия К № 1510671, за което при условията на чл. 373, ал. 2 НПК, вр. с чл. 58а, ал. 1 НК му е наложено наказание „Лишаване от свобода“ в размер на 4 /четири/ месеца, изпълнението на което е отложено за изпитателен срок от 3 /три/ години на основание чл. 66, ал. 1 НК.

Първоинстанционният съд е постановил в тежест на подсъдимия А. и направените по делото на основание чл. 189, ал. 3 НПК разноси в общ размер на 95,72 лева.

Прокурорът твърди, че постановената присъда е неправилна в частта относно реда, по който е наложено на подсъдимия А. наказание, поради което моли да бъде отменена присъдата в тази □ част. Прокурорът се позовава на приложената по делото справка за съдимост на подсъдимия като твърди, че към датата на инкриминираното деяние същия е бил неосъждан, поради което счита, че са налице всички предпоставки за приложение на института за

освобождаването му от наказателна отговорност и налагане на административно наказание глоба. С оглед отегчаващите вината обстоятелства за подсъдимия, прокурорът моли на подсъдимия А. да бъде наложено наказание „глоба“ около средния размер при предвидения такъв в чл. 78а, ал. 1 НК. При така изложените съображения моли въззивния съд да упражни правомощието си по чл. 334, т. 3, вр. с чл. 337, т. 4 НПК.

Образувано е по въззивна жалба на адвокат АЛ. В. от САК, служебно назначен защитник на подсъдимия А.С.А. срещу присъда от 23.06.2021 г. постановена по нохд № 12759/2020 г. по описа на СРС, НО, 6 състав, с която подсъдимия А. е признат за виновен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 313, ал. 1, вр. с чл. 26, ал. 1 НК и при условията на чл. 373, ал. 2 НПК, вр. с чл. 58а, ал. 1 НК му е наложено наказание „Лишаване от свобода“ в размер на 4 /четири/ месеца, изпълнението на което е отложено за изпитателен срок от 3 /три/ години на основание чл. 66, ал. 1 НК.

Първоинстанционният съд е постановил в тежест на подсъдимия А. и направените по делото на основание чл. 189, ал. 3 НПК разноси в общ размер на 95,72 лева.

С депозираната въззивна жалба се излагат доводи на несъгласие с постановената първоинстанционна присъда. Защитата намира, че първият съд неправилно е отказал да приложи разпоредбата на чл. 78а, ал. 1 НК по отношение на подсъдимия А.. Заявява, че за нейното приложение съдът е длъжен да следи служебно, което в случая не е сторено от решаващия съд. Защитникът посочва, че в случая са налице всички предпоставки за приложение на разпоредбата на чл. 78а, ал. 1 НК, а именно: за престъплението по чл. 313, ал. 1 НК е предвидено наказание „лишаване от свобода“ до три години или глоба; към датата на деянието - 08.03.2017 г. подсъдимия е неосъждан, т.к. е реабилитиран по право и макар престъплението да е извършено при условията на продължавано престъпление, това не е пречка за прилагане на чл. 78а, ал. 1 НК. Защитникът твърди, че в случая са събрани доказателства от страна на СРП за това, че размера на наложеното наказание „глоба“ на подсъдимия по нохд № 12974/2008 г. от 100 лева е бил платен и от датата на плащане е изтекъл срока по чл. 86, ал. 1, т.3 НК, а именно от една година. В подкрепа на доводите си, защитникът се позовава и на тълкувателно решение № 2/2010 г. на ОСНК на ВКС. Моли първоинстанционната присъда да бъде отменена и вместо нея постановена друга, с която подсъдимия бъде освободен от наказателна отговорност като му бъде наложено административно наказание глоба.

С протеста и въззивна жалба не се иска събиране на нови доказателства.

С определение, постановено по реда на чл. 327 НПК, въззивният съд е приел, че за правилното решаване на делото не се налага провеждане на въззивно съдебно следствие чрез разпит на подсъдимия, свидетели, вещи лица и събиране на доказателства.

В хода на съдебното производство пред въззивната инстанция, представителят на Софийска градска прокуратура поддържа протеста срещу първоинстанционната присъда по изложените в него съображения и не оспорва въззивната жалба. Счита, че постановената от районния съд присъда е неправилна в частта, относно определеното наказание, доколкото от събраните по делото доказателства са налице законоустановените предпоставки за приложение на института на чл. 78а НК. По изложените съображения моли протестираната присъда да бъде изменена като бъде наложено административно наказание – „глоба“, около средния размер на подсъдимия А..

Процесуалният представител на подсъдимия А., адвокат АЛ. В. поддържа въззивната жалба и се присъединява към доводите, изложени в протеста на прокурора при СРП. Счита, че присъдата на първоинстанционния съд е неправилна в частта на наложеното наказание на подсъдимия А.. Моли да бъде изменена обжалваната присъда и да бъде наложено наказание „глоба“ по реда на чл. 78а НК, в размер около средния, тъй като подсъдимия А. няма трудови доходи и една по-висока глоба би затруднила нейното плащане.

Подсъдимият А. поддържа казаното от своя защитник.

В своята последна дума на основание чл. 333, ал. 2 НПК, подсъдимият А. моли да му бъде наложена административна глоба.

Софийски градски съд, като съобрази изложените от страните доводи и сам служебно провери изцяло правилността на първоинстанционната присъда, предмет на въззивна проверка по настоящото дело съобразно изискванията на чл. 314 НПК, намира за установено следното:

Независимо от факта, че въззивният протест и въззивната жалба оспорват единствено реда, по който е наложено наказание на подсъдимия А., въззивният съд съобразно възложено му от законодателят изискването с разпоредбата на чл. 314, ал. 1 НПК дължи цялостна проверка за правилността на присъдата, независимо от основанията, посочени от страните.

За да постанови присъдата си контролираната съдебна инстанция, действително е провела прецизно съдебно следствие, по реда на глава двадесет и седем от НПК, а именно по чл. 371, т. 2 НПК, по искане на подсъдимия А. и със съгласието на неговия защитник адв. В.. При прилагане на диференцираната процедура районният съд е разяснил по реда на чл. 372, ал. 1 НПК правата на подсъдимия А. по чл. 371 НПК и го е уведомил, че съответните доказателства събрани в хода на досъдебното производство и направеното от него самопризнание по чл. 371, т. 2 НПК ще се ползват при постановяване на присъдата. След разясняване на правата на подсъдимия А., същият е признал всички факти, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, като се е съгласил да не се събират доказателства за тези факти. Районният съд след като е установил, че самопризнанието на подсъдимия А. се подкрепя от събраните на досъдебното производство доказателства с протоколно определение по реда на чл. 372, ал. 4 НПК е

обявил, че при постановяване на своята присъда ще ползва самопризнанието, без да събира доказателства за фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт. Независимо от законосъобразно проведеното съдебно следствие, първият съд е допуснал нарушения на материалния закон, което е довело до утежняване на положението на подсъдимия А., т.к. този съд вместо да приключи съдебното производство по реда на глава 28 НПК е наложил наказание на подсъдимия А. при условията на чл. 58а, ал. 1 НК.

Приетата от районния съд фактическа обстановка изцяло се споделя от въззивната инстанция, а именно:

Подсъдимият А.С.А. е роден на 13.03.1979 г. в гр. Лом, българин, български гражданин, осъждан, неженен, с основно образование, работи като таксиметров шофьор, с постоянен адрес - гр. София, ул. **** и с настоящ адрес - гр. ****, ЕГН *****.

Към датата на инкриминираното деяние – 08.03.2017 г., подсъдимият А.А. бил правоспособен водач на МПС - на същия било издадено на 14.03.2007 г. от ОДМВР Монтана свидетелство за управление на моторно превозно средство № 230178255, със срок на валидност до 14.03.2017 г.

Към датата на инкриминираното деяние – 08.03.2017 г., подсъдимият А.А. бил правоспособен водач на МПС - на същия било издадено на 13.09.2010 г. от ОПП СДВР свидетелство за управление на моторно превозно средство № 280368994, със срок на валидност до 13.09.2020 г.

Подсъдимият А.А. е правоспособен водач на МПС - на същия е издадено на 14.03.2017 г. от ОПП СДВР свидетелство за управление на моторно превозно средство № 283233806, със срок на валидност до 14.03.2027 г.

На подсъдимия А. било издадено на 13.03.2013 г. Удостоверение серия ВТ-2012 № 015801 за водач на лек таксиметров автомобил на територията на Столична община.

На подсъдимия А. било издадено на 26.09.2012 г. Удостоверение за психологическа годност № 080850 на основание чл. 152, ал. 1, т. 2 ЗДвП.

През 2014 година подсъдимият А.С.А. бил правоспособен водач на моторно превозно средство, същият извършвал обществен превоз на пътници като таксиметров водач на територията на град София. От неустановена дата през месец април 2014 година до началото на 2015 година, след устна уговорка със свидетеля М.Т. А., подсъдимият А. управлявал лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кади“, рег. № ****, като таксиметров.

На 08.11.2014 г., в град София, в 23:43 часа по Околовръстен път, бензиностанция „Шел-Бояна“, с посока на движение от бул. „Братя Бъкстон“ към бул. „Черни връх“, било констатирано извършено нарушение на ЗДвП от водач, който управлявал лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кади“, рег. № **** със скорост от 108 км/ч, при разрешена за населеното място скорост от 80 км/ч или с превишена скорост над разрешената с 28 км/ч. Нарушението било установено с автоматизирано техническо средство „SITRAFFIC LYNX ERS 400“ и за същото бил издаден електронен фиш серия

К № 0869661 на собственика на лекия автомобил - свидетелят М. А.. Електронният фиш бил изпратен за връчване на свидетеля М. А.. На 23.09.2015 г., свидетелят М. А. подал декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, вследствие на което се установило, че лицето, което е управлявало на дата – 08.11.2014 г. лек таксиметров автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кади“, рег. № **** е подсъдимия А.С.А.. Издаденият на свидетелят М. А. електронен фиш бил анулиран в ОПП СДВР на 21.10.2015 г.

На 08.03.2017 година, в град София, в сградата на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, подсъдимият А.А. се явил лично и пред свидетелят И.П.Б. - служител на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чиито задължения се състояли в административно обслужване на граждани, прием на документи, заявления, декларации по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, попълнил декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, с вх. № К1067384/08.03.2017 г., с която потвърдил неистина, а именно, че на 08.11.2014 г., в град София, в 23:43 часа по Околовръстен път, бензиностанция „Шел-Бояна“, с посока на движение от бул. „Братя Бъкстон“ към бул. „Черни връх“, лице различно от него, а именно свидетелката С.А. Ц. управлявала лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кади“, рег. № **** със скорост от 108 км/ч, при разрешена за населеното място скорост от 80 км/ч или с превишена скорост над разрешената с 28 км/ч, което нарушение било установено с автоматизирано техническо средство „SITRAFFIC LYNX ERS 400“, като знаел, че декларираното от него не съответствало на действителното фактическо положение. За нарушението установено на дата 08.11.2014 г. бил издаден електронен фиш серия К № 1525853 на свидетелката С. Ц..

При подаване на декларацията, подсъдимият А. приложил към нея копие на свидетелството за правоуправление на МПС издадено на името на свидетелката С. Ц. и се подписал в графата декларатор на декларацията пред свидетеля И.Б.. Свидателят И.Б. като служител на Отдел „Пътна полиция“ СДВР регистрирал пътното нарушение от датата 08.11.2014 г. на посочения от подсъдимия в декларацията нарушител - свидетелката С. Ц..

На 11.10.2018 г. свидетелката С. Ц. решила да подаде заявление в СДВР за издаване на задграничен паспорт, при което била уведомена от служителите, че на нейно име има издаден електронен фиш серия К № 1525853, с който е регистрирано извършено на 08.11.2014 г. нарушение по ЗДвП, както и че във връзка с него ☐ е наложено административно наказание „глоба“, което не е платено от нея. Свидетелката С. Ц. се усъмнила, че нарушението по ЗДвП е нейно, поради което подаде сигнал в 05 РУ СДВР, въз основа на който било образувано настоящото досъдебно производство.

От служебна бележка № 948/26.09.2019 г. издадена от УМБАЛ „Царица Йоанна-Исул“ ЕАД се установява, че свидетелката С.А. Ц., работи като санитар в Клиника по интензивно лечение нервни болести и е била нощна смяна от 19,00 часа на 07.11.2014 г. до 07,00 часа на 08.11.2014 г. Към служебната бележка е приложен и ксерокопие на графика за дежурства за месец 11.2014 г.

Издаденият на свидетелката С. Ц. електронен фиш серия К № 1525853

бил анулиран в ОПП СДВР на 09.03.2017 г.

На 08.11.2014 г., в град София, в 23:43 часа по Околовръстен път, бензиностанция „Шел-Бояна“, с посока на движение от бул. „Братя Бъкстон“ към бул. „Черни връх“, подсъдимият А.А. управлявал лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кади“, рег. № **** със скорост от 108 км/ч, при разрешена за населеното място скорост от 80 км/ч или с превишена скорост над разрешената с 28 км/ч. Нарушението било установено с автоматизирано техническо средство „SITRAFFIC LYNX ERS 400“ и за същото бил издаден електронен фиш серия К № 1067384 на подсъдимия А.А..

На 08.11.2014 г., подсъдимият А.А. съставил пътен лист № 030 за извършен от него таксиметров превоз на пътници с лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кади“, рег. № ****, за времето от 18,00 часа на 08.11.2014 г. до 02,00 часа на 09.11.2014 г.

На 03.12.2014 г., в град София, в 22:39 часа по Околовръстен път, бензиностанция „Шел-Бояна“, с посока на движение от бул. „Братя Бъкстон“ към бул. „Черни връх“, било констатирано извършено нарушение на ЗДвП от водач, който управлявал лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кади“, рег. № **** със скорост от 110 км/ч, при разрешена за населеното място скорост от 80 км/ч или с превишена над разрешената с 30 км/ч. Нарушението било установено с автоматизирано техническо средство „SITRAFFIC LYNX ERS 400“ и за същото бил издаден електронен фиш серия К № 0878502 на собственика на лекия автомобил - свидетелят М. А.. Същият бил изпратен за връчване на свидетеля М. А.. На 23.09.2015 г., свидетелят М. А. подал декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, вследствие на което се установило, че лицето, което е управлявало на инкриминираната дата – 03.12.2014 г. лек таксиметров автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кади“, рег. № **** е подсъдимият А.С.А.. Издаденият на свидетеля М. А. електронен фиш бил анулиран в ОПП СДВР на 21.10.2015 г.

На 08.03.2017 година, в град София, в сградата на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, подсъдимият А.А. се явил лично и пред свидетеля И.П.Б. - служител на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чиито задължения се състояли в административно обслужване на граждани, прием на документи, заявления, декларации по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, попълнил декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, с вх. № К 1056394/08.03.2017 г., с която потвърдил неистина, че на 03.12.2014 г., в град София, в 22:39 часа, лице различно от него управлявало лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кади“, рег. № ****, със скорост от 110 км/ч, при разрешена за населеното място скорост от 80 км/ч или с превишена скорост над разрешената с 30 км/ч., а именно, че свидетелката С.А. Ц. е управлявала лекия автомобил в това време, като знаел, че така декларираното не съответствало на действителното фактическо положение. За нарушението установено на дата 03.12.2014 г. бил издаден електронен фиш серия К № 1525534 на свидетелката С. Ц..

При подаване на декларацията, подсъдимият А. приложил към нея копие на свидетелството за правоуправление на МПС издадено на името на свидетелката С. Ц. и се подписал в графата декларатор на декларацията пред

свидетеля И.Б.. Свидетелят И.Б., като служител на Отдел „Пътна полиция“ СДВР регистрирал пътното нарушение от датата 03.12.2014 г. на посочения от подсъдимия в декларацията нарушител - свидетелката С. Ц..

На 11.10.2018 г. свидетелката С. Ц. решила да подаде заявление в СДВР за издаване на задграничен паспорт, при което била уведомена от служителите, че на нейно име има издаден електронен фиш серия К № 1525534, с който е регистрирано извършено на 03.12.2014 г. нарушение по ЗДвП, както и че във връзка с него □ е наложено административно наказание „глоба“, което не е платено от нея. Свидетелката С. Ц. се усъмнила, че нарушението по ЗДвП е нейно, поради което подаде сигнал в 05 РУ СДВР, въз основа на който било образувано настоящото досъдебно производство.

От служебна бележка № 39/17.12.2018 г. издадена от УМБАЛ „Царица Йоанна-Исул“ ЕАД се установява, че свидетелката С.А. Ц., работи като санитар в Клиника по интензивно лечение нервни болести и е била нощна смяна от 19,00 часа на 03.12.2014 г. до 07,00 часа на 04.12.2014 г. Към служебната бележка е приложен и ксерокопие на графика за дежурства за месец 12.2014 г.

Издаденият на свидетелката С. Ц. електронен фиш серия К № 1525534 бил анулиран в ОПП СДВР на 09.03.2017 г.

На 03.12.2014 г., в град София, в 22:39 часа по Околовръстен път, бензиностанция „Шел-Бояна“, с посока на движение от бул. „Братя Бъкстон“ към бул. „Черни връх“, подсъдимият А.А. управлявал лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кади“, рег. № **** със скорост от 110 км/ч, при разрешена за населеното място от 80 км/ч или с превишена скорост над разрешената с 30 км/ч. Нарушението било установено с автоматизирано техническо средство „SITRAFFIC LYNX ERS 400“ и за същото бил издаден електронен фиш серия К № 1056394 на подсъдимия А.А..

На 03.12.2014 г., подсъдимият А.А. съставил пътен лист № 070 за извършен от него таксиметров превоз на пътници с лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кади“, рег. № ****, за времето от 18,00 часа до 23,00 часа.

През месец ноември 2016 година, в град София, обвиняемият А. осъществявал обществен превоз на пътници като водач на таксиметров автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кади“, рег. № ****, предоставен му от свидетеля П.К.Д..

Подсъдимият А.А. към датата на инкриминираното деяние – 08.03.2017 г. извършвал таксиметрови услуги - обществен превоз на пътници с лек таксиметров автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кади“, рег. № ****.

На 01.11.2016 г., в град София, в 14:40 часа в с. Волюяк, ул. „Ломско шосе“ № 290, с посока на движение от гр. Костинброд към гр. София, било констатирано извършено нарушение на ЗДвП от водач, който управлявал лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кади“, рег. № **** със скорост от 72 км/ч, при разрешена за населеното място от 50 км/ч или с превишена скорост над разрешената с 22 км/ч. Нарушението било установено със система за

видеоконтрол TFR1-M с № 506 и за същото бил издаден електронен фиш серия К № 1407093 на собственика на лекия автомобил - свидетелят П.Д.. Електронният фиш бил изпратен за връчване на свидетеля П.Д.. На 06.01.2017 г., свидетелят П.Д. подал декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, вследствие на което се установило, че лицето, което е управлявало на инкриминираната дата – 01.11.2016 г. лек таксиметров автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кади“, рег. № **** е подсъдимият А.С.А.. Издаденият на свидетеля П.Д. електронен фиш бил анулиран в ОПП СДВР на 21.02.2017 г.

На 08.03.2017 година, в град София, в сградата на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, подсъдимият А.А. се явил лично и пред свидетеля И.П.Б. - служител на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чиито задължения се състояли в административно обслужване на граждани, прием на документи, заявления, декларации по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, попълнил декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, с вх. № К1510671/08.03.2017 г., с която потвърдил неистина, че на 01.11.2016 г., в град София, в 14:40 часа лице различно от него управлявало лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кади“, рег. № ****, със скорост от 72 км/ч, при разрешена за населеното място скорост от 50 км/ч или с превишена скорост над разрешената с 22 км/ч, а именно, че свидетелката С.А. Ц. е управлявала лекия автомобил в това време, като знаел, че така декларираното от него не съответствало на действителното фактическо положение. За нарушението установено на дата 01.11.2016 г. бил издаден електронен фиш серия К № 1525607 на свидетелката С. Ц..

При подаване на декларацията, подсъдимият А. приложил към нея копие на свидетелството за правоуправление на МПС издадено на името на свидетелката С. Ц. и се подписал в графата декларатор на декларацията пред свидетеля И.Б.. Свидателят И.Б., като служител на Отдел „Пътна полиция“ СДВР регистрирал пътното нарушение от датата 01.11.2016 г. на посочения от подсъдимия в декларацията нарушител - свидетелката С. Ц..

На 11.10.2018 г. свидетелката С. Ц. решила да подаде заявление в СДВР за издаване на задграничен паспорт, при което била уведомена от служителите, че на нейно име има издаден електронен фиш серия К № 1525607, с който е регистрирано извършено нарушение по ЗДвП, както и че във връзка с него ☐ е наложено административно наказание „глоба“, което не е платено от нея. Свидетелката С. Ц. се усъмнила, че нарушението по ЗДвП е нейно, поради което подала сигнал в 05 РУ СДВР, въз основа на който било образувано настоящото досъдебно производство.

От служебна бележка № 62/20.12.2018 г. издадена от УМБАЛ „Царица Йоанна-Исул“ ЕАД се установява, че свидетелката С.А. Ц., работи като санитар в КАИЛ-ОИЛ и е била дневна смяна на 01.11.2016 г. за времето от 07,00 часа до 19,00. Към служебната бележка е приложен и ксерокопие на графика за дежурства за месец 11.2016 г.

Издаденият на свидетелката С. Ц. електронен фиш серия К № 1525607 бил анулиран в ОПП СДВР на 09.03.2017 г.

На 01.11.2016 г., в град София, в 14:40 часа в с. Волюяк, ул. „Ломско шосе“ № 290, с посока на движение от гр. Костинброд към гр. София,

обвиняемият А.А. управлявал лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кади“, рег. № **** със скорост от 72 км/ч, при разрешена за населеното място от 50 км/ч или с превишена скорост над разрешената с 22 км/ч. Нарушението било установено със система за видеоконтрол TFR1-M с № 506 и за същото бил издаден електронен фиш серия К № 1510671 на подсъдимия А.А..

От заключението на изготвената в хода на досъдебното производство по протокол № 536/14.06.2019 г. съдебно-графическа експертиза се установява, че подписите положени в графата „Подпис“ в декларация с вх. № К1067383/08.03.2017 г., в декларация с вх. № К1510671/ 08.03.2017 г. и в декларация с вх. № К1056394/ 08.03.2017 г. са положени от подсъдимия А.С.А..

Така възприетата от въззивния съд фактическа обстановка по делото по същество кореспондира изцяло с установената и от първата съдебна инстанция въз основа на събраните по делото гласни доказателствени средства, писмени доказателства и средства за тяхната проверка, а именно: показанията на свидетелите И.П.Б., С.А. Ц., М.Т. А., П.К.Д.; заключението по изготвената съдебно-графическата експертиза; декларация с вх. № К1067383/08.03.2017 г., декларация с вх. № К1510671/ 08.03.2017 г. и декларация с вх. № К1056394/ 08.03.2017 г. попълнени по реда на чл. 189, ал. 5 ЗДвП от подсъдимия А.А.; декларации попълнени по реда на чл. 189, ал. 5 ЗДвП от свидетелите М.Т. А. и П.К.Д.; пътни книжки на „О‘Кей Супертранс“ ЕАД за лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кади“, рег. № **** и лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кади“, рег. № ****; служебни бележки изх. № 39/17.12.2018г., изх. № 62/20.12.2018 г. и изх. № 948/26.09.2019 г. издадени от УМБАЛ „Царица Йоанна - ИСУЛ“ ЕАД; справки и бюлетин за съдимост за подсъдимия А., електронни фишове издадени на С.А. Ц., М.Т. А., П.К.Д. и на подсъдимия А.С.А.; самопризнанието направено от подсъдимия А. по реда на чл. 371, т. 2 НПК, както и всички останали приложени и приети по делото писмени доказателства.

Вярно е, че съдебното следствие по делото пред първата съдебна инстанция се е развило по реда на диференцираната процедура на чл. 371, т. 2 на глава 27 НПК, при което подсъдимия А. е признал всички факти описани в обстоятелствената част на обвинителния акт и се е съгласил да не се събират доказателства за тях, но независимо от това е необходимо да се анализират, макар и не детайлно доказателствените източници обуславящи извеждането на съответните фактическите изводи по делото. Въззивният съд констатира, че първоинстанционната присъда е постановена при изяснена фактическа обстановка, която по категоричен начин се установява от събраните по делото доказателства, които са еднопосочни, логични, последователни и кореспондиращи помежду си, същите са събрани чрез законосъобразно извършени процесуални действия в съответствие с правилата установени в НПК, както и от гледна точка на разпоредбата на чл. 102 НПК. При извършената в хода на въззивното съдебно производство проверка на приетата от районния съд фактология, не бяха събрани допълнителни

доказателства, които да доведат до изменение и/или корекция във възприетата по делото фактическа обстановка, установяваща участието на подсъдимия А. в инкриминираните деяния. Въззивният съд, след като самостоятелно подложи на внимателен анализ събраната доказателствена съвкупност по делото, не установи възможност въз основа на нея да бъдат направени по съществено различни изводи относно фактите по делото, поради което споделя фактическите констатации на районния съд.

Въззивният съд констатира, че в хода на наказателното производство не са допуснати процесуални нарушения, с които да са ограничени правата на страните по делото. Настоящата съдебна инстанция намира, че доказателствената съвкупност по делото е изцяло еднопосочна, т.к. депозираните показания на разпитаните по делото свидетели са логични, последователни и кореспондират помежду си, както и корелират със събраните по делото писмени доказателства посочени по-горе. Настоящият съдебен състав намира за правилно и решението на първоинстанционния съд да кредитира заключението на съдебно-графическата експертиза, доколкото същата е изготвена обективно, всестранно и пълно от компетентно за това лице в съответствие с неговите знания, умения и професионален опит и не на последно място изводите на експерта намират подкрепа в останалия събран по делото доказателствен материал. При това положение изводите на първия съд относно установеното за подсъдимия А. авторство на деянието и участието му в инкриминираните деяния, почиват на годни и събрани по реда предвиден в НПК доказателства. С оглед гореизложеното въззивният съд споделя с оглед реда по който е проведено съдебното следствие преценката на СРС, че направеното от подсъдимия А. самопризнание се подкрепя напълно от събраните в хода на досъдебното производство гласни доказателствени средства, писмени доказателства и средства за тяхната проверка, макар при постановяване на своя краен съдебен акт, първият съд да е допуснал нарушение на материалния закон.

Настоящият въззивен състав намира, че при вярно установена фактическа обстановка, първата съдебна инстанция е стигнала до правилен и законосъобразен извод, че подсъдимият А.А. с действията си е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 313, ал. 1, вр. с чл. 26, ал. 1 НК, за което му е повдигнато обвинение чрез внесения в съда обвинителен акт.

Престъплението по чл. 313, ал. 1 НК, предвид систематичното му място в глава девета на НК „Документни престъпления“ защитава обществените отношения свързани със защитата на документооборота или с посочената материално правна норма се криминализира лъжливото документиране в своя полза, на дееца. Необходимо е да се посочи, че във всички случаи ще е налице документно престъпление по чл. 313, ал. 1 НК, когато дееца потвърди неистина или затаи истина в писмена декларация, в която по силата на закон, указ или постановление на Министерския съвет се дава пред орган на власт, за удостоверяване на истинността на някои обстоятелства. Също така, това престъпление по чл. 313, ал. 1 НК е формално, на просто извършване и съставът му е осъществен, ако законът предвижда истинността на вписаните в

декларацията обстоятелства да се удостоверяват по такъв начин, макар те и да не отговарят на истината. За съставомерността на деянието е правно ирелевантно дали декларацията се изготвя върху бланка, по образец и други, и дали същите съдържат предупреждение за носене на наказателна отговорност при невярно деклариране, в който смисъл е и постоянната съдебна практика - тълкувателно решение № 56/1986 година на ОСНК на ВС; решение № 812/2004 година на ВКС, III НО; решение № 220/2010 година на ВКС, I НО; решение № 522/1974 година на ВС, I НО; решение № 345/1974 година на ВС, II НО, решение № 80/1996 година на ВС. На следващо място, законът придава значение на тази декларация като годно писмено доказателство за посочените в нея обстоятелства, предвиждайки истинността на вписаните в декларацията обстоятелства да се удостоверява по такъв начин, а това е от съществено значение при преценка на съставомерността на неистинното деклариране. Съгласно чл. 313, ал. 1 НК писмената декларация се дава пред орган на власт за удостоверяване истинността на някои обстоятелства. Следователно съставомерна „неистина“ може да бъде невярна информация единствено и само за посочените в закона обстоятелства, а в настоящия случай, това са посочените в чл. 189, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ обстоятелства.

Няма спор по делото, а и се установи по безспорен и категоричен начин от събраната и обсъдена в съответствие с разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК доказателствена съвкупност, че на 08.03.2017 г., подсъдимият А.А. е подал процесните три броя декларации по чл. 189, ал. 5 ЗДвП пред орган на власт - свидетелят И.П.Б. - служител на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чиито задължения се състояли в административно обслужване на граждани, прием на документи, заявления, декларации по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, или така както изисква разпоредбата на чл. 313, ал. 1 НК. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 5 ЗДвП електронният фиш по ал. 4 се връчва на лицето по чл. 188, ал. 1 или 2 с препоръчано писмо с обратна разписка или чрез длъжностните лица на определените от министъра на вътрешните работи служби за контрол, при осъществяване на функциите и правомощията им. В 14-дневен срок от получаването му собственикът заплаща глобата или предоставя в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. На лицето, посочено в декларацията, се издава и изпраща електронен фиш по ал. 4 за извършеното нарушение. Първоначално издаденият електронен фиш се анулира.

В конкретния случай няма спор, че подсъдимия А. е субект на престъплението по чл. 313, ал. 1 НК. Това е така, защото е пристъпил към заявяване на определена информация в подадените от него декларации по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, която информация не отговаря на действителността, а подсъдимия е съзнавал неистинността на декларираните от него обстоятелства, поради което е налице основание за ангажирането на наказателната му отговорност. Процесните декларации на следващо място се установи, че са подписани, а също и ръкописно попълнени от подсъдимия А.,

в която насока е заключението на изготвената в хода на досъдебното производство съдебно графологическа експертиза. В случая е ирелевантно, а и за обективната съставомерност на престъплението по чл. 313, ал. 1 НК дали декларацията представлява бланка за попълване или целият текст в нея е изписан от нейния автор, защото за съставомерността на деянието има значение материализираното в нея волеизявление на нейния автор, който в случая по несъмнен и категоричен начин се доказва, че е подсъдимия А.А.. Това е така, защото подсъдимия А. се е явил лично пред свидетеля И.П.Б., който в качеството си на служител на Отдел „Пътна полиция“ му е връчил за попълване процесните три броя декларации по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, а подсъдимия собствено ръчно ги е попълнил вписвайки в тях неистински обстоятелства, за което се е подписал, а също така и лично е приложил ксерокопие от СУМПС на лицето, което е посочил в процесните декларации – свидетелката С. Ц.. В конкретиката на настоящия случай, следва да се посочи, че с факта на извършеното на 08.03.2017 г. деклариране /попълнени и подписани три броя декларации/ от подсъдимия А., които имат по своя характер удостоверително предназначение и в които същия, както се каза е удостоверил неистински данни, а именно, че не той, а свидетелката С. Ц. е управлявала процесното МПС на процесните дати 08.11.2014г., 03.12.2014 г. и 01.11.2016 г., както и че същите са представени пред орган на държавна власт – свидетеля И.Б. с цел да се удостоверят именно тези ползващи подсъдимия А. обстоятелства, се налага закономерния извод, че е изпълнена императивно изискуемата се предпоставка за реализиране на обективната страна на състава на престъплението по чл. 313, ал. 1 НК. Неистинността на заявената от подсъдимия А. информация е изяснена на следващо място с положителни данни, изразяващи се, както в несъмнените по своя характер писмени доказателства представени от свидетелката С. Ц., така и чрез данните в показанията на свидетелите С. Ц., М. А. и П.Д..

Въззивният съд споделя изцяло обоснования извод на първата инстанция относно наличието на хипотезата по чл. 26, ал. 1 НК, а именно, че подсъдимия А. е извършил престъплението по чл. 313, ал. 1 НК в условията на продължавано престъпление, т.к. в случая трите деяния поотделно осъществяват състав на едно и също престъпление, и макар да са извършени на една и съща дата, то е видно, че са извършени през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при однородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължение на предшестващото.

От субективна страна деянието е извършено от подсъдимия А. при форма на вината пряк умисъл. За субективната страна на деянието, изразяваща се в психическото отношение на подсъдимия А. към извършеното от него, съдът изведе своите изводи не въз основа на съобщената от дееца субективна оценка на собствените си усещания, а от обективните факти и действия, реализирани от него към момента на извършване на инкриминираното деяние, които се установиха по настоящото дело. В тази насока самият подсъдим не оспорва факта, че при попълване и подписване на трите инкриминирани декларации пред свидетеля И.Б., че е знаел, че на

процесните дати 08.11.2014г . и 03.12.2014 г. е бил водач и е управлявал лек таксиметров автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кади“, рег. № ****, защото именно на посочените дати 03.12.2014 г. и 08.11.2014 г., подсъдимият А.А. съставил пътен лист № 070 и пътен лист № 030 за извършен от него таксиметров превоз на пътници с лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кади“, рег. № ****. Що се отнася до процесната дата 01.11.2016 г. данни за това, че на тази дата подсъдимия А. е бил водач и е управлявал лек таксиметров автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кади“, рег. № **** се съдържат, както в показанията на свидетеля П.Д., така и в показанията на свидетелката С. Ц. и в представените от нея писмени доказателства за налична към този момент нейна трудова ангажираност. Не може да бъде подминато и друго обстоятелство обуславящо субективната съставомерност при извършеното от подсъдимия А. деяние, а именно, че същия е съзнавал, че свидетелката С. Ц. към трите процесни дати е била трудово ангажирана, т.к. към датите на инкриминираните деяния подсъдимият е живеел с нея в едно домакинство, предвид съжителстването му с нейната дъщеря и по този начин е имал необезпокояван достъп до нейни лични документи, каквото е свидетелство за управление на МПС, издадено на нейно име, и което е представил съвсем съзнателно и с ясната цел на своето противоправно поведение пред органа на държавна власт в ОПП СДВР, за да удостовери неистински обстоятелства, които да го ползват – а именно да не му бъде издаден и връчен електронен фиш за извършено от него нарушение на ЗДВП. Ето защо настоящата инстанция подобна на първия съд също прие, че подсъдимият е действал при условията на пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2 НК, защото е съзнавал общественно опасния характер на всяко едно от извършените от него деяния, предвиждал е общественноопасни последици от същите и е целял, искал тяхното настъпване. В заключение на всичко изложено е необходимо да се посочи, че конкретиката на фактите, доказани чрез гласните доказателствени източници и писмени доказателства, както и чрез компетентното научно мнение на вещото лице изготвило съдебно графологическата експертиза, категорично сочи на налично знание у подсъдимия А. за неистинността на удостоверените от него в трите процесни декларации данни, от които е желаел и целял да се ползва пред държавен орган на власт, води до извод, че действията му са били съзнателно и добре обмислени в своята логическа последователност и взаимовръзка, както и волево мотивирана умишлена дейност, целяща настъпването на общественно опасния резултат.

По изложените съображения се доказва от обективна и субективна страна, че подсъдимия А.А. е извършил престъплението по чл. 313, ал. 1, вр. чл. 26 НК, поради което и крайното решение на първата инстанция в тази насока е правилно и законосъобразно.

За престъплението по чл. 313, ал. 1 НК в санкционната част на диспозицията на посочената материално правна норма, законодателят е предвидил наказание „Лишаване от свобода“ до три години или с глоба от сто до триста лева.

Въззивната инстанция за разлика от първия съд не споделя изводите му

за начина, по който е определено наказанието на подсъдимия А.. Действително в случая, първият съд е провел съдебно производство по реда на диференцираната процедура на чл. 371, т. 2, глава 27 НПК по искане на подсъдимия А., макар още при насрочване на делото в открито съдебно заседание след внасяне на обвинителния акт в съда да са били налице основанията и предпоставките за разглеждане на делото и провеждане на съдебно производство по реда на глава 28 НПК. Затова, като не е констатирал условията за прилагане на института на освобождаване от наказателна отговорност по отношение на подсъдимия А. чрез налагане на административно наказание „Глоба“, при така повдигнатото му обвинение, след като е разгледал делото съобразно правилата по глава 27 НПК, контролираният съд е допуснал твърдяното от държавния обвинител и процесуалния представител на подсъдимия А. нарушение на материалния закон, защото е определил на същия вид и размера на наказанието при условията на чл. 58а, ал. 1 НК. Това нарушение на материалния закон, допуснато от първата съдебна инстанция следва и е допустимо да се отстрани от въззивния съд съобразно правомощията му визирани в процесуалната разпоредба на чл. 337, а. 1, т. 4 НПК, чрез изменение на първоинстанционната присъда.

Въззивният съд намира изложените от първия съд мотиви за неприложимостта на института за освобождаване от наказателна отговорност на подсъдимия А. с налагане на административно наказание „глоба“ за неправилни и незаконосъобразни. Районният съд в случая е счел, че по настоящото дело е налице отрицателна предпоставка, възпрепятстваща приложението на чл. 78а НК по отношение на подсъдимия А. затова, защото осъждането му по нохд № 5130/2017 г., по описа на СРС, НО, 104 състав е в срока по чл. 86, ал. 1 НК, а и в този по чл. 88а, ал. 1, вр. с чл. 82, ал. 1, т. 5 НК, съпоставено с осъждането му по НОХД № 12947/2008 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 95-ти състав, поради което е счел, че не е настъпила реабилитация по право.

Настоящата съдебна инстанция изхождайки от справката за съдимост на подсъдимия А. констатира, че с влязла в сила присъда на 15.07.2009 г., постановена по НОХД 12947/2008 г., по описа на СРС, НО, 95 състав, същият е бил признат за виновен в извършено от него деяние на 02.01.2007 г., квалифицирано като престъпление по чл. 207, ал. 2, вр. с ал. 1 НК, за което е бил освободен от наказателна отговорност по реда на чл. 78а, ал. 1 НК, чрез налагане на административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева. Също така, с протоколно определение от 27.03.2017 г. е било одобрено споразумение по нохд № 5130/2017 г., по описа на СРС, НО, 104 състав, с което на подсъдимия е било наложено наказание „Пробация“ за извършено от него деяние в периода 17.01.2012 до 14.11.2012 г., което е квалифицирано като престъпление по чл. 316, вр. с чл. 308, ал.2, вр. с чл. 26, ал. 1 НК. Деянието по настоящото дело е извършено от подсъдимия А. на дата 08.03.2017 г.

В конкретния случай първият съд въпреки, че е събрал информация чрез данъчната администрация относно установяване на факта на плащане на

наложената „глоба“ в размер на 100 лева по реда на чл. 78а, ал. 1 НК със съдебния акт постановен по НОХД 12947/2008 г., по описа на СРС, НО, 95 състав, то е счел неправилно, че в случая не са налице материално правните предпоставки за приложението отново на чл. 78а, ал. 1 НК по отношение на подсъдимия А. и по настоящото дело. Това е така, защото в случая чрез справката на ТД НАП се установява, че наложената по горепосоченото наказателно производство „Глоба“ в размер на 100 лева е платена окончателно от подсъдимия А. на 31.10.2012 г. Съпоставяйки датата на извършеното деяние по настоящото дело 08.03.2017 г. и датата на изпълнение на наложеното административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева по НОХД 12947/2008 г., по описа на СРС, НО, 95 състав – 31.10.2012 г. е видно, че е изтекъл срок от около четири години и пет месеца.

Незаконосъобразен също така е извода на първия съд, че в настоящия случай за приложимостта на чл. 78а, ал. 1 НК значение има наказателното производство по нохд № 5130/2017 г., по описа на СРС, НО, 104 състав. Това е така, защото деянието по настоящото дело е извършено от подсъдимия А. на 08.03.2017 г., а посоченото наказателно производство по нохд № 5130/2017 г., по описа на СРС, НО, 104 състав е приключило с краен съдебен акт на 27.03.2017 г. или след датата, на която е извършено деянието по настоящото дело. Доколкото изпълнителните деяния по настоящото дело са извършени на 08.03.2017 г. – 19 дни преди датата на влизане в сила – 27.03.2017 г. на осъждането на подсъдимия А. по НОХД № 5130/2017 г., по описа на СРС, НО, 104 състав, то и към дата 08.03.2017 г., последният е имал съдебен статус на неосъждано лице.

На последно място при съпоставка на датите на влизане в сила на съдебните актове по НОХД 12947/2008 г., по описа на СРС, НО, 95 състав – 15.07.2009 г. и по нохд № 5130/2017 г., по описа на СРС, НО, 104 състав – 27.03.2017 г. с датата на изпълнение – 31.10.2012 г., на административното наказание „глоба“ в размер на 100 лева, което е наложено по НОХД 12947/2008 г., по описа на СРС, НО, 95 състав е видно, че в случая до влизане в сила на съдебния акт по нохд № 5130/2017 г., по описа на СРС, НО, 104 състав е изтекъл срок от около четири години и пет месеца. При това положение незаконосъобразен е извода на първия съд, че престъплението по нохд № 5130/2017 г., по описа на СРС, НО, 104 състав е извършено в срока по чл. 86, ал. 1, т. 3 НК НК, а и този по чл. 88а, ал. 1, вр. с чл. 82, ал. 1, т. 5 НК, който срок е необходим за настъпване на реабилитацията по право за осъждането по НОХД 12947/2008 г., по описа на СРС, НО, 95 състав.

В случая нито едно от двете осъждания - по НОХД 12947/2008 г., по описа на СРС, НО, 95 състав и по нохд № 5130/2017 г., по описа на СРС, НО, 104 състав не може да бъде противопоставено на възможността на подсъдимия А. да се ползва повторно от института на освобождаване от наказателна отговорност, чрез налагане по реда на чл. 78а, ал. 1 НК на административно наказание „глоба“ по настоящото дело, поради което и направените от контролирания съд изводи в тази насока са незаконосъобразни.

В този смисъл е и т. 7 и т. 8 тълкувателно решение № 2/2008 г. по т.д № 2/2017 г. на ОСНК на ВКС, където е разяснено, че правото на повторно освобождаване от наказателна отговорност на основание чл. 78а НК е признато в т. 4 от ППВС № 7/85 г., като се приема, че възниква след изтичане на една година от изпълнение на наложеното административно наказание. В конкретиката на настоящия случай този срок е значително по-голям. Съображенията са в смисъл, че лицата, по отношение на които вече е приложен чл. 78а НК, са неосъждани и не следва да бъдат поставяни в по-тежко положение от осъдените на глоба по НК, за които след изтичане на срока по чл. 86, ал. 1, т. 3 НК настъпва реабилитация и възможност за повторно освобождаване от наказателна отговорност по този ред. В конкретния случай е видно, че първият съд е смесил предвиденото в системата от наказания - наказание глоба в чл. 37, ал. 1, т. 4 НК и административното наказание „глоба“ по реда на чл. 78а, ал. 1 НК, което от своя страна е довело и до неправилно и незаконосъобразно изведените от този съд изводи. В този смисъл разпоредбите на чл. 86, ал. 1 НК и чл. 88а, ал. 1 НК касаещи института на реабилитацията са неприложими, когато на дееца е наложено административно наказание „глоба“ по реда на чл. 78а, ал. 1 НК, доколкото при приложението на чл. 78а, ал. 1 НК деецът се третира като неосъждано лице, с чисто съдебно минало.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав намира, че са налице всички законоустановени предпоставки за приложение на чл. 78а, ал. 1 НК по отношение на подсъдимия А. за освобождаването му от наказателна отговорност с налагане на административно наказание „Глоба“. От приложената по делото справка за съдимост е видно, че подсъдимия А. не е осъждан и не е освобождаван от наказателна отговорност по реда на чл. 78а НК към датата на деянието; от същото не са причинени съставомерни имуществени вреди; престъплението, за което е ангажирана неговата наказателна отговорност е умишлено, от общ характер, същото се извършва при форма на вина - пряк умисъл; за това престъпление се предвижда наказание „лишаване от свобода“ до три години или „Глоба“ от сто до триста лева. С оглед повдигнатото на подсъдимия А. обвинение за извършено престъпление по чл. 313, ал. 1, вр. с чл. 26, ал. 1 НК липсват и процесуалните пречки за прилагане института на освобождаване от наказателна отговорност по чл. 78а, ал. 7 НК, т.к. в случая не се касае за множество престъпления.

В конкретния случай не е налице ограничението на разпоредбата на чл. 78а, ал. 5 НК според която норма, когато за извършеното престъпление е предвидено само наказание „Глоба“ или „Глоба“ и друго по-леко наказание, административното наказание не може да надвишава размера на тази глоба. В конкретния случай, наказанията, предвидени за престъплението по чл. 313, ал. 1 НК са или „лишаване от свобода“ или „Глоба“, което означава, че размера на административното наказание, което може да бъде наложено на подсъдимия по реда на чл. 78а НК е в предвидените в посочената норма граници от 1000 лева до 5000 лева, което от своя страна не дава възможност на съда в този случай да слиза под установения в разпоредбата на чл. 78а, ал. 1 НК минимум на административното наказание от 1000 лева. Ето защо и в

тези граници следва да намери приложение института на чл. 78а, ал. 1 НК „Освобождаване от наказателна отговорност чрез налагане на административно наказание“, а именно да се наложи на подсъдимия А. административното наказание „Глоба“.

При определяне на размера на административното наказание „Глоба“, съдът съобрази като смекчаващи вината обстоятелства чистото съдебно минало на подсъдимия към датата на инкриминираното деяние, направеното от подсъдимия А. самопризнание в хода на съдебното производство пред първия съд, доколкото предвид изхода на делото и с оглед реда на налагане на наказание по глава 28 НПК, същото няма да се използва от съда, както и съдействието на подсъдимия за разкриване на обективната истина в наказателния процес. Съдът намира, че като отегчаващи вината обстоятелства следва да бъдат отчетени броя на деянията и изминалия период от време от датата на тяхното извършване до настоящия момент. При това положение е налице превес на смекчаващите вината обстоятелства над отегчаващите такива, който обуславя налагане на размер на административното наказание „Глоба“ към минимума, определен в разпоредбата на чл. 78а, ал. 1 НК, а именно 1 000 /хиляда/ лева.

Предвид изложеното, въззивният съд намира, че следва да упражни правомощието си по чл. 337, ал. 2, т. 1 НПК и да измени атакувания първоинстанционен съдебен акт, като освободи подсъдимия А.А. от наказателна отговорност съгласно чл. 78а НК и му наложи административно наказание „Глоба“ в размер на 1000 лева, който размер се явява законосъобразно определен с оглед изложените по-горе съображения, а и в каквата насока са изложените в протеста на прокурора доводи и тези изложени във въззивната жалба депозирана от процесуалния представител на подсъдимия А., които съдът намира за основателни.

В останалата част включително и по въпроса за разноските, присъдата на СРС се явява правилна и законосъобразна, и като такава следва да бъде потвърдена.

При извършената, на основание чл. 314, ал. 1 НПК, цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната пред въззивния съд първоинстанционна присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на други основания, налагащи нейното изменение или отмяна. С оглед изложените съображения присъдата на първия съд следва да бъде изменена, като подсъдимия А.А. бъде освободен от наказателна отговорност за извършеното от него престъпление по чл. 313, ал. 1, вр. с чл. 26, ал. 1 НК и за същото му се наложи административно наказание „Глоба“ по реда на чл. 78а, ал. 1 НК, който размер бъде определен на 1000 /хиляда/ лева, а в останалата част присъдата следва да бъде потвърдена.

Така мотивиран и на основание чл. 334, т. 3, вр. чл. 337, ал. 1, т. 4 НПК, Софийски градски съд, НО, XIII въззивен състав,

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда от 23.06.2021 г., постановена по НОХД № 12759/2020 г., по описа на СРС, НО, 6-ти състав, като на основание чл. 78а, ал. 1 НК **ОСВОБОЖДАВА** от наказателна отговорност подсъдимия А.С.А., ЕГН ***** и му налага административно наказание „Глоба“ в размер на 1000 /хиляда/ лева, за извършеното от него престъпление по чл. 313, ал. 1, вр. с чл. 26, ал. 1 НК.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____